

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **P. K.**
zastoupen JUDr. Václavem Veselým, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Gutova 3297/4, 100 00 Praha 10-

Strašnice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. prosince 2021, č. j. KUKHK-42129/DS/2021/-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 1. 10. 2021, č. j. MUTN 87973/2021, sp. zn. 2021/1214/SPR-SR VAL, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, jelikož blíže neurčený řidič:

- překročil dne 7. 5. 2021 v 18:14 hod. v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14, v měřeném úseku, který se nachází v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích dopravním značením B20a na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v.č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 65 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení + 3 km/h, rychlost jízdy 62 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí žalovaného a rovněž prvoinstančního správního orgánu a namítal rovněž, že správní řízení bylo postiženo vadou, která měla vliv na jejich zákonnost. Nejprve podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení v části A. předmětné žaloby, jejíž obsah je oběma stranám sporu dobře znám. V části B. se poté věnoval stěžejním námitkám.
4. Žalobce si nejprve kladl otázku, zda je obecní či městská policie oprávněna měřit rychlost motorových vozidel za použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy používaného obecní či městskou policií při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Dále také uvažoval, zda tento záznam (výsledek měření) může předávat jiným orgánům veřejné správy. K této tezi odkázal např. na ustanovení § 73 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
5. Žalobce má totiž za to, že shora předestřený postup nelze realizovat. Připouští ovšem, že oznamovat překročení maximální dovolené rychlosti motorových vozidel je možné pouze po měření rychlosti vozidla, které bylo provedeno příslušníkem obecní nebo strážníkem městské policie přímo „v terénu“, kdy řidič vozidla byl v danou chvíli konkrétně ztotožněn.
6. Doplnil také, že podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), je sice obecní a městská policie z míst veřejně přístupných oprávněna pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, nicméně takto může postupovat pouze a jen tehdy, pokud jiný zákon stanoví obecní policii úkol, k jehož splnění je pořízení takového záznamu nezbytné, přičemž oprávnění k pořízení takového záznamu je i v tomto případě vždy poměřováno principem proporcionality.
7. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel výhradně na místech určených Policií ČR s tím, že tak může činit pouze v souvislosti s tzv. příkazním řízením na místě ve smyslu ustanovení § 124 zákona o

silničním provozu a výlučně ve vztahu ke skutkovým podstatám přestupků uvedených v ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodech 3. a 4. zákona o silničním provozu (nikoliv tak ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku uvedené v bodu 2. tohoto zákonného ustanovení, či ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku uvedené v ustanovení § 125d zákona o silničním provozu).

8. Žalobce ve zkratce zastává názor, že aktuální právní stav vylučuje právo provozování kamerového záznamu (jakožto automatizovaného technického prostředku bez obsluhy) obecní (městskou) policií pro účely dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích bez ztotožnění řidiče motorového vozidla bezprostředně po spáchání skutku, který vykazuje znaky přestupku, v místě, kde je - na základě předchozího určení Policií ČR - měření prováděno. Jednání v rozporu s výše uvedeným by bylo proti „ústavnímu principu enumerativnosti státních pretenzí“ (pozn. soudu, žalobcem s největší pravděpodobností myšlena zásada enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí).
9. K argumentaci žalovaného se poté žalobce vyjádřil v následujících pěti bodech.
10. Nejprve, z dikce ustanovení § 1 odst. 3 zákona o obecní policii žalobce, na rozdíl od žalovaného, vydedukoval, že zákon zde fakticky výslovným zmíněním povinné součinnosti pouze zdůrazňuje obecnou zásadu spolupráce obecní policie s Policií ČR, takže přímá účast příslušníka Policie ČR při takovém měření rychlosti není nutná.
11. Za druhé má za to, že přestupky, jejichž skutkové podstaty jsou uvedeny v ustanovení § 125c až 125j zákona o silničním provozu, tedy včetně přestupku podle § 125f zákona o silničním provozu, nejsou v působnosti každé obce, ale pouze obecního úřadu obce s rozšířenou působností, v I. stupni je tak oprávněn je projednat pouze obecní úřad obce s rozšířenou působností. Ve vztahu ke stejnému deliktu proto kamerový záznam nemohou použít strážníci obcí, které vykonávají působnost pouze v základním rozsahu, a strážníci obcí, které vykonávají působnost pověřeného obecního úřadu, a to proto, že tyto obce nejsou obcemi s rozšířenou působností.
12. Ve třetím bodu znovu odkázal na zásadu enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Ve vztahu k projednávané věci přitom dovozoval, že z dikce ustanovení 24b odst. 1 a 2 zákona o obecní policii je zřejmé, že toto zákonné ustanovení, kterého se jakožto stěžejního odvolací správní orgán dovolává, samo o sobě a bez dalšího nezakládá oprávnění obecní a městské policie měřit rychlost vozidel s využitím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy.
13. Čtvrtým bodem polemizoval žalobce nad účelem ustanovení § 24b odst. 1 a 2 zákona o obecní policii. Má za to, že ze způsobu, jakým je oprávnění příslušníků obecní a strážníků městské policie citované v ustanovení v zákoně o obecní policii „ukotveno“, vyplývá, že jeho účelem není odhalování přestupků, jejichž skutkové podstaty jsou uvedeny v ustanovení § 125c až 125j odst. 1 zákona o silničním provozu.
14. V pátém bodě posléze namítal, že: „Z citace ustanovení v § 24c odst. (1) až (3) zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je zřejmé, že součástí oprávnění obecní a městské policie není měřit rychlost vozidel s využitím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy.“
15. V samém závěru žaloby žalobce shrnul, že žalovaným rozhodnutím a stejně tak rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl porušen zákon, a to konkrétně § 24b a § 24c odst. 1 až 3 zákona o obecní policii, § 79a zákona o silničním provozu a § 73 a § 91 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky. Postup správních orgánů byl proto, dle

jeho názoru, nezákonný, ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 a odst. 2 a § 3 správního řádu, přičemž v důsledku této nezákonnosti došlo též k zásahu do práva na informační sebeurčení žalobce.

16. Konečně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, ale i správní rozhodnutí orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 2. 2022 shrnul dosavadní průběh řízení před správními orgány a to včetně specifikace podkladů, které byly založeny do správního spisu. Popsal také velice pregnantně procesní postup správních orgánů, který vedl k tomu, že žalobce byl, jakožto provozovatel předmětného vozidla, shledán vinným z projednávaného přestupku. Zopakoval také, že k odpovědnosti za předmětný přestupek není zákonem vyžadováno zavinění, a tudíž se jedná o odpovědnost objektivní.
18. Žalovaný následně předestřel, že jedinými subjekty, které mohou za platného právního stavu, podle § 79a zákona o silničním provozu, měřit rychlost vozidel na pozemních komunikacích, je Policie České republiky a obecní policie; ta za podmínky součinnosti s Policií České republiky a jen na místech policií určených. Doplnil také faktickou zákonnou povinnost spolupráce obecní policie s Policií ČR, která je zakotvena v § 1 odst. 3 zákona o obecní policii. Zákon o silničním provozu ve svém ustanovení § 79a tuto obecnou zásadu toliko zdůrazňuje, takže přímá účast příslušníka Policie ČR při takovém měření rychlosti není nutná. Smyslem požadavku na součinnost je zajistit účinnou koordinaci plnění úkolů obecní a státní policie.
19. Žalovaný také vymezil určité příklady, které si lze pod takovou součinností představit. Jedná se například o vytipování míst s velkým výskytem překračování povolených rychlostí, či výběr vhodných stanovišť pro měření. Upozornil také, že ve správním spisu je na listu č. 11 založeno vyjádření Police České republiky, Dopravního inspektorátu Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel čj. KRPH-42184/Čj-2018- 051006.
20. Záznamy rychlosti vozidel včetně digitálních fotografií vozidel a jejich řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností realizovat obecní policie jakékoli obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a již je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii. Ve smyslu ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, pokud je to nutné k její činnosti a ve smyslu odstavce 2 téhož ustanovení je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Žalovaný dodal, že informace o zřízení stálého automatického technického systému byly zveřejněny v souladu se zákonem o obecní policii, kdy byla veřejnost vhodným způsobem vyrozuměna prostřednictvím veřejné vyhlášky umístěné na úřední desce správního orgánu a obce Mladé Buky. Rovněž byla veřejnost informována prostřednictvím médií, např. deník Trutnovinky a od 25. 9. 2019 je informace o měření rychlosti městskou policií s příslušnými dokumenty přístupná na webových stránkách města Trutnov na adrese <https://www.trutnov.cz/cs/mesto/mestkapolicie/mereni-rychlosti-vozidel.html>.

21. Žalovaný dále upozornil, že smlouva o nájmu zařízení a služeb, jež byla schválena usnesením rady města, končí samotnou instalací záznamového systému - automatizovaných silničních rychloměrů. Další nastavení tolerance měřících zařízení je ve výlučné kompetenci města Trutnov, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Samotné měření posléze probíhá bez zásahu vnějšího činitele a nevyžaduje trvalou obsluhu. Měřící zařízení je zároveň certifikováno a jeho spolehlivost je každoročně ověřena. Doplnil rovněž, že prostřednictvím těchto technických prostředků správní orgán zcela samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem. Takovýto postup je obvyklý v celé řadě oblastí veřejné správy, neboť není v praxi možné, aby vykonavatelé veřejné správy sami disponovali všemi technickými prostředky potřebnými pro její výkon.
22. Žalovaný trvá na závěrech učiněných v prvoinstančním správním rozhodnutí a rozhodnutí žalovaném a má za to, že pro ně disponoval dostatečnými podklady, které také založil do správního spisu, přičemž na tyto materiály odkázal.
23. K řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
25. Ze spisu správního orgánu prvního stupně sp. zn. 2021/1214/SPR-SR VAL (dále jen „správní spis“) krajský soud zjistil, že dne 27. 7. 2021 byl vydán správním orgánem I. stupně příkaz, ve kterém byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Tohoto správního deliktu se měl dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť blíže neurčený řidič:
- překročil dne 7. 5. 2021 v 18:14 hod. v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14, v měřeném úseku, který se nachází v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích dopravním značením B20a na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v.č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 65 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení + 3 km/h, rychlost jízdy 62 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

26. Dne 13. 8. 2021 byl proti shora uvedenému příkazu podán odpor, na který správní orgán I. stupně dne 16. 8. 2021 reagoval sdělením, že zatím nebyla předložena žádná plná moc k zastupování, žalobce byl poučen o možné nápravě. Písemností ze dne 3. 9. 2021 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 23. 9. 2021, včetně řádného poučení (doručeno dne 7. 9. 2021 do datové schránky žalobce, jelikož ten nedoložil žádnou další plnou moc k zastupování).
27. Ve stanoveném termínu proběhlo ústní jednání včetně dokazování v nepřítomnosti žalobce, který se bez omluvy nedostavil, správní orgán dokazování popsal v protokolu o ústním jednání z téhož dne. V předvolání k ústnímu jednání správní orgán poučil žalobce, že k uplatnění práv dle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), stanovuje lhůtu 5 dnů ode dne konání ústního jednání a poté bude přistoupeno k vydání rozhodnutí. Ústní jednání se konalo dne 23. 9. 2021, rozhodnutí bylo vydáno a vypraveno dne 1. 10. 2021, doručeno dne 4. 10. 2021.
28. Dne 18. 10. 2021 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně podání, v němž žalobce konstatoval, že se, po poradě s advokátní kanceláří, rozhodl, neúčastnit se ústního jednání ani jednán, před správními orgány na ně navazujícího. Přednesl také své stanovisko, které koresponduje obecně s námitkami vznesenými v podané žalobě. Soud je proto nebude podrobně opisovat, jelikož je postoj žalobce k projednávané věci již z podané žaloby zcela zřejmý. Dlužno dodat, že ve shodném argumentačním duchu se neslo i následné doplnění odvolání, které bylo datováno dnem 29. 10. 2021. O odvolání a jeho doplnění bylo rozhodnuto dne 21. 12. 2021 napadeným rozhodnutím.
29. Krajský soud doplňuje, že již před vydáním příkazu ve věci, založil správní orgán I. stupně do správního spisu oznámení přestupku ze dne 10. 5. 2021 včetně fotodokumentace vozidla, jehož byl žalobce v době spáchání projednávaného přestupku provozovatelem, jak vyplynulo z karty vozidla registrační značky X (založené na č.l. 22 správního spisu). Dále správní orgán I. stupně založil do správního spisu rovněž ověřovací list č. 8012-OL-70318-20 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity, v. č. Gemvel 0012 s platností ověření do 20. 7. 2021, a to včetně certifikátu o schválení typu měřidla č. 0111-CS-C004-12 s popisem měřidla, uspořádáním rychloměru, fotografie umístění kamer, veřejnoprávní smlouvu uzavřenou mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky ze dne 13. 3. 2018, včetně rozhodnutí o souhlasu s uzavřením veřejnoprávní smlouvy ze dne 12. 4. 2018, vyjádření Police České republiky, Dopravního inspektorátu Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 2. 5. 2018, č.j. KRP-42184/Čj-2018-051006, jímž byly navrženy úseky pozemní komunikace vhodné pro úsekové měření rychlosti vozidel, včetně mapky, smlouvu mezi spol. GEMOS CZ s.r.o. a městem Trutnov o nájmu technického zařízení pro měření úsekové rychlosti vozidel SYDO Traffic Velocity, včetně mapky měření úsekové rychlosti vozidel Mladé Buky.
30. Krajský soud k otázce právního přezkumu celé věci předesílá, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do širé odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10,

odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

31. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*
32. Krajský soud k tomu dále doplňuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi

názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

33. V návaznosti na shora uvedené nezbyvá než konstatovat, že žalobce obecně zastává názor, že aktuální právní stav vylučuje právo provozování kamerového záznamu (jakožto automatizovaného technického prostředku bez obsluhy) obecní (městskou) policií pro účely dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích bez ztotožnění řidiče motorového vozidla bezprostředně po spáchání skutku, který vykazuje znaky přestupku, v místě, kde je (na základě předchozího určení Policií ČR) měření prováděno.
34. Krajský soud na úvod do dané problematiky upozorňuje zejména na ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. To stanovuje, že: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“*
35. Zákon tak svěřuje oprávnění k měření rychlosti na prvním místě Policii České republiky. Současně stanoví, že měření rychlosti může provádět i policie obecní, respektive městská, a to za předpokladu, že postupuje v součinnosti právě s Policií České republiky. Zákon o obecní policii rovněž stanovuje povinnost spolupráce s orgány veřejné moci. Dle komentářové literatury nelze explicitně dovozovat, že by při měření rychlosti obecní policií měl být na místě přítomen také příslušník Policie České republiky, což ovšem připustil i žalobce. S názorem žalobce se nicméně nelze ztotožnit v tom, že obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel pouze v souvislosti s tzv. *příkazním řízením na místě* ve smyslu ustanovení § 124 zákona o silničním provozu a výlučně ve vztahu ke skutkovým podstatám přestupků uvedených v jeho ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodech 3. a 4 či ke skutkové podstatě přestupku uvedené v ustanovení § 125d téhož zákona.
36. Ustanovení § 124 odst. 13 zákona o silničním provozu stanovuje, že:

„Příkazem na místě může obecní policie projednat přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodů 1, 3 až 6 a 8, 9 a 11. Příkazem na místě může obecní policie dále projednat přestupek podle tohoto zákona spáchaný

 - a) porušením místní nebo přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích,*
 - b) nedovoleným zastavením nebo stáním vozidla na pozemní komunikaci,*
 - c) užitím vyhrazeného jízdního pruhu v rozporu s § 14 odst. 1 nebo nesplněním povinností stanovených v § 14 odst. 2,*
 - d) porušením pravidel pro chůzi, jízdu na jízdním kole, jízdu nemotorových vozidel, jízdu na zvířatech, vedení a hnaní zvířat nebo užívání osobního přepravníku.*
 - e) porušením povinnosti přepravované osoby, která se může aktivně podílet na jízdě vozidla, během jízdy nebo bezprostředně před jejím zahájením nepožít alkoholický nápoj nebo neužít jinou návykovou látku nebo nezahájit jízdu v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohla být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.“*

37. Jak vyplývá ze shora uvedeného, existují situace, v nichž je možné, aby obecní policie projednala přešůpek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodů 1, 3 až 6 a 8 příkazem na místě. Nejedná se však, jak dovozuje žalobce, o jedinou zákonnou možnost a způsob, kterým tak může činit. Jelikož je tento závěr zcela zřetelný z citovaného ustanovení, krajský soud nepovažuje za nutné tyto liché námitky žalobce dále rozvíjet a odůvodňovat. Zcela irelevantní k projednávání věci je nadto i odkaz žalobce na ustanovení § 125d zákona o silničním provozu, které upravuje toliko přestupky právníckých a podnikajících fyzických osob. Tato problematika naprosto nekořesponduje s podstatou projednávání věci.
38. Ze znění zákona o pozemních komunikacích také nelze dovozovat, že ten by připouštěl, aby dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích vykonávaly jiné, například soukromé, subjekty. Ty mohou provádět pouze servisní činnosti související s provozem měřicích zařízení, a to podle soudní judikatury navíc pouze za předpokladu, že na výsledku měření nejsou hmotně zainteresovány (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36). Účelem, pro který jsou Policie České republiky a pot. i policie obecní oprávněny měřit rychlost vozidel, je zabezpečení plynulosti silničního provozu. Žalobce se zcela mylně domnívá, že jim tato pravomoc nenáleží, pokud se jedná o měření automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Nejen, že zákonnou úpravou ani judikaturou není vyloučena možnost měřit rychlost právě těmito technickými prostředky používanými bez obsluhy, nadto naopak, zákon o obecní policii s touto možností explicitně počítá.
39. K otázce měření rychlosti, a to jak měření přímo na místě, tak měření automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, se váže problematika pořizování záznamu z měřicího zařízení. Ustanovení § 24b zákona o obecní policii stanovuje, že:
- „(1) Obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu.*
- (2) Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinná informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“*
40. Předpokladem pro to, aby Policie České republiky, či policie městská, mohla provádět konkrétní měření rychlosti automatickým technickým systémem zákonným způsobem, je třeba, aby naplňovala předpoklad ustanovení § 79 zákona o silničním provozu, který je, ve smyslu shora uvedeného oním „jiným zákonem“. Ten je poté přímo k této činnosti zmocňuje. Z dikce ustanovení 24b odst. 1 a 2 o obecní policii je tedy zřejmé, že toto zákonné ustanovení samo o sobě a bez dalšího nezakládá oprávnění obecní a městské policie měřit rychlost vozidel s využitím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, avšak ve spojení s ustanovením § 79a zákona o silničním provozu tyto policejní orgány tuto pravomoc mají. V případě automatických technických systémů je nadto třeba, aby místa k měření rychlosti byla stanovena a vhodným způsobem uveřejněna. Forma se ponechává libovolná, obce často zveřejňují tuto informaci na úřední desce, internetových stránkách nebo pravidelně vycházejícím periodiku obce. Lze tak shrnout, že obecní či městská policie je oprávněna měřit rychlost motorových vozidel za použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy používaného obecní či městskou

policií při dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích. Jiné závěry nelze ze shora uvedeného jakkoliv dovodit.

41. Jak bylo rovněž vysvětleno shora, při své činnosti spolupracuje policejní orgán v rozsahu stanoveném zákonem o obecní policii nebo zvláštním právním předpisem i s orgány veřejné moci. Těmi jsou zejména správní orgány.
42. Rozsah této činnosti, jak také správně podotkl žalobce, je stanoven, mimo jiné, v ustanovení § 73 zákona o odpovědnosti za přestupky. Z něho se podává, že: *„Má-li orgán Policie České republiky nebo Vojenské policie (dále jen "orgán policie") nebo jiný správní orgán důvodné podezření, že byl spáchán přestupek, a není-li sám příslušný k jeho projednání, oznámí tuto skutečnost bez zbytečného odkladu příslušnému správnímu orgánu. V oznámení uvede zejména, kdo je podezřelým z přestupku, pokud je mu znám, popis skutku, ve kterém je přestupek spatřován, místo a čas, kdy měl být přestupek spáchán, zákonné ustanovení obsahující skutkovou podstatu předmětného přestupku a důkazní prostředky, které jsou mu známy.*
43. Takto nastíněná situace nastává zejména proto, že shora předestřené orgány policie se, v rámci své činnosti, mnohdy setkávají s jednáním, které lze hodnotit jako přestupek. V některých případech přestupek odhalí na základě aktivní vyhledávací činnosti, jindy na základě kontroly, či jiným způsobem, v rámci své běžné agendy, a to i v důsledku pořizování automatizovaného záznamu při jejich dohledu nad plynulostí a bezpečností silničního provozu. V případě, že jsou nadepsané orgány příslušné k řízení o přestupku, o němž se dozvedí, rovnou zahájí řízení (§ 78 zákona o odpovědnosti za přestupky). Pokud však příslušné nejsou, musí svoje podezření (v dikci zákona dokonce "důvodné podezření") oznámit orgánu, který příslušný je. Právě tak, jak tomu bylo v projednávané věci. To odpovídá jak zásadě oficiality, tak i obecně formulované zásadě součinnosti a spolupráce správních orgánů dle § 8 odst. 2 správního řádu. Krajský soud podotýká, že z právní úpravy nevyplývá, že oznamovat překročení maximální dovolené rychlosti motorových vozidel je možné pouze po měření rychlosti vozidla, které bylo provedeno strážníkem obecní nebo městské policie „přímo v terénu“, tedy za situace, kdy řidič vozidla byl konkrétně ztotožněn. Dlužno dodat, že ani žalobce své teze jakkoliv nevysvětlil, pouze citoval ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, z nichž dovozoval vlastní, zcela obecné závěry, které však z pouhé citace předmětného ustanovení nevyplývají.
44. Soud proto, a to i ve vztahu k následujícím připomínkám žalobce, upozorňuje, že jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, který konstatoval, že: *„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby... . míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*

45. Je třeba konstatovat, že žalobce všechny své námitky postavil na strohé citaci zákonných ustanovení, z nichž fabuloval své závěry o nemožnosti měření rychlosti automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.
46. Jednou z takto zcela nekonkrétních námitek žalobce byla i jeho polemika nad účelem ustanovení § 24b odst. 1 a 2 zákona o obecní policii. Má totiž za to, že ze způsobu, jakým je oprávnění strážníků obecní a městské policie v zákoně o obecní policii „ukotveno“, vyplývá, že jeho účelem není odhalování přestupků, jejichž skutkové podstaty jsou uvedeny v ustanovení § 125c až 125j odst. 1 zákona o silničním provozu. Svě závěry žalobce dál nerozvedl. Jak nadepsaný soud vysvětlil shora, zákonným ustanovením, které dává obecní policii pravomoc k odhalování přestupků v silničním provozu je již samotné ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Účelem je zajištění a zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. K tomu je policie oprávněna pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonu a tyto poskytovat orgánům veřejné správy. Jelikož systémy záznamů fungují na principu zaměření a ztotožnění vozidel a jejich provozovatelů, kteří dopravní předpisy porušují, a nikoliv těch, kteří jednají v souladu s právními předpisy, těžko si lze představit jiný výstup z této činnosti, nežli je možné odhalování přestupků. Princip měření je ostatně vysvětlen například na čl. 13 správního spisu v čl. 1 smlouvy o nájmu technického zařízení pro měření úsekové rychlosti vozidel SYDO Traffic Velocity ze dne 27. 9. 2018. Pokud by se žalobce účastnil ústního jednání, k němuž byl řádně předvolán, mohl se s tímto řádně provedeným důkazním prostředkem osobně seznámit.
47. Zcela nepřiléhavou projednávané věci musel nadepsaný soud dále shledat i námitku, v níž žalobce hypoteticky nastínil další otázku. Má za to, že ve vztahu ke stejnému přestupku kamerový záznam nemohou použít strážníci obcí, které vykonávají působnost pouze v základním rozsahu, a strážníci obcí, které vykonávají působnost pověřeného obecního úřadu, a to proto, že tyto obce nejsou obcemi s rozšířenou působností. Krajský soud předesílá, že oznámení o přestupku, které je v případě žalobce založeno ve správním spise na č. l. 1, bylo podáno Městskou policií Trutnov, tedy policií působící v obci, která má rozšířenou působnost. Stejná obec (město Trutnov) poté také projednala předmětný přestupek. Touto námitkou se žalobce nijak nedotýká problematiky projednávané věci, krajský soud proto nepovažuje za nutné, aby na ni blíže reagoval.
48. Soud shrnuje, že přes snahu žalobce nalézt jakoukoliv nezákonnost v napadeném rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, on žádné pochybení neshledal. Byť žalobce i v závěru podané žaloby shrnul, že žalovaným rozhodnutím a stejně tak rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl porušen zákon, a to konkrétně § 24b a § 24c odst. 1 až 3 zákona o obecní policii, § 79a zákona o silničním provozu a § 73 a § 91 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky, není tomu tak. Soud podotýká, že ustanovení § 24c odst. 1 až 3 zákona o obecní policii a ustanovení § 91 odst. 2 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky dopadají toliko na řízení o ukládání pokuty příkazem na místě. Nijak se proto neváží k problematice projednávané věci a správní orgány je již jen z tohoto důvodu nemohly porušit. K zákonným pochybením ovšem nedošlo ani ve vztahu k ostatním citovaným ustanovením, jak již ovšem bylo vysvětleno shora.
49. Zákonný postup správních orgánů lze ověřit nejen z jejich rozhodnutí, ale i z obsahu správního spisu a podkladů pro vydání rozhodnutí, které ve svém souhrnu činí

nesporným, že žalobce porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Blíže neurčený řidič, který jel v jeho vozidle registrační značky X, překročil dne 7. 5. 2021 v 18:14 hod. v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14, v měřeném úseku, který se nachází v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, nejvyšší povolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích dopravním značením B20a na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v.č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 65 km/h, po zvážení odchylky měřicího zařízení + 3 km/h, rychlost jízdy 62 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňující znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

50. Soud nadto doplňuje, že správní orgány nezanedbaly ani svou povinnost zveřejnit všechny úseky, v nichž probíhá měření rychlosti, jak také správně podotkl správní orgán I. stupně na str. 4-5 prvoinstančního správního rozhodnutí, či žalovaný ve vyjádření k žalobě (viz výše).
51. Dlužno dodat, že žalobce nenamítal ničeho stran zjištění skutkového stavu věci, nezpochybňoval, že by takto specifikovaný přestupek nespáchal. Brojil pouze proti tomu, že jeho vozidlo nemělo být změřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Krajský soud proto nemá pochyb o tom, že se přestupek stal tak, jak bylo správními orgány popsáno ve výrocích jejich meritorních rozhodnutí v projednávané věci.
52. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

53. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. března 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce